

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357518000/facsimile.pdf (tilgået 14. maj 2024)

Anvendt udgave: To verdener

hvad er? Er det meningen, at jeg skal bruge det til noget, eller er det pjank, der hører til, fordi man kun er et kvindfolk? Når en af mine veninder kommer over mig med sin fortrolighed, så synes jeg, *det er pjank*. Lige sådan her måske? Og hvem ved noget om det?

Det vilde være underligt, Helga, om alle dine længsler allerede var virkeliggjorte; der ligger meget endnu, som venter på, dets tid skal komme. At du ikke har mærket det før, kan forklares ved, at du har været så stærkt optaget af mig; det er du i mindre grad nu, så kommer det andet frem, der har mindre med mig at gøre; du synes at undre dig over, at du ikke længere er helt og holdent optaget af mig, men det er dog ganske naturligt. Du må også ha andre interesser, og det er så meget bedre; forhåbenlig kan deraf udvikle sig flere fælles interesser mellem os, når du en gang blir i stand til at tale med mig om det.

Fælles interesser, tænkte hun. Og hun tilføjede højt: Hvis alting kunde ordnes bare ved, at man talte om det og forklarede det – –

Er det da ikke idealet af samvær?

Kære, hvad fornøjelse har du så af, at jeg ikke er nogen mand?

Dette her er komplet mislykket som samtale betragtet. Vi er to mennesker, der efter bedste ævne søger at forvirre hinanden med ord.

Det gir jeg dig ret i.

En gang havde jeg den udmærkede egenskab, at jeg forstod dig, Helga, om du ellers husker det. Det var dit udtrykkelige ønske at blive forstået. I dag er jeg besværlig på grund af samme egenskab. Måske er der også noget vist klodset i det; husk på, at jeg kun er en mand; jeg opfatter dig muligvis lidt for meget som et reguladetrykke, mens du helst skal begribes i utydelige omrids; ligesom visse kunstværker skal du anes, men du tåler ikke at forklares. Gik vi så hjem?

Ja.

De gik rask til, for de var kommet til at fryse af at sidde stille.

Du svælger i tavshed, sa han, irriteret men roligt, da de var